47ste jaar — Nr. 93. Zaterdag 4 Augustus 1900

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **3** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** cent^mes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 4^e AUGUSTUS 1900.

Aanslag.

Uit Monza komt een gruwelijk nieuws : de koning van Italië is zondag avond door eenen anarchist vermoord.

Bij den terugkeer van eenen turnwedstrijd werd hij getroffen door drie revolverschoten, gelost door zekeren Angelo Bressi, eenen Toskaner.

Andermaal heeft Italië dus eenen koning- of staatshoofdmoordenaar geleverd. Na Caserio, Angiolillo, Luccheni, nu Bressi : en ditmaal is het de koning van Italië zelf, die gevallen is, onder het lood van een zijner onderdanen.

Gewoonlijk gaan zij met den dolk te werk, president Carnot en de keizerin van Oostenrijk vielen onder het staal van Italianen ; koning Humbert deelt het lot van Canóvas, die ook met een revolver werd neergeschoten.

Zooals wij reeds zegden bij den moord op keizerin Elissabeth, Italië heeft zich op dit terrein eene droevige vermaardheid verworven.

Kweekschool van anarchistische moordenaars, de reputatie is niet benijdenswaardig.

Alhoewel het huis van Savoye in de oogen van alle katholieken de verpersoonlijking is van de schandelijkste rechtsmiskenning, van de hatelijke vervolging des H. Vaders, zal uit ieder weldenkend katholiek bij deze afschuwelijke gebeurtenis een kreet van medelijden opstijgen voor het slachtoffer van dezen laffen aanslag een kreet van verontweerdiging tegen de moordenaarsbende, die, onder den naam van anarchisten, als wilde beesten tegenover gekroonde en niet gekroonde Staatshoofden te werk gaat.

De ontroerde maatschappij vraagt zich af, wanneer aan deze wandaden dan toch eens een einde zal komen ?

Bij iedere misdaad van dien aard rijst een kreet van afgrijzen op, vraagt men maatrelen ; het gras groeit er over en een paar jaren later ontwaken wij weer plots uit onze indommeling door een nieuwen moord.

Indien er een vorst was die moest ontsnappen aan de wraakzucht der anarchisten, was het de koning van Italië. De anarchisten zoeken revolutie en omverwerping van gezag ; Italië is geboren uit revolutie en uit miskenning van gezag.

Men moet denken dat deze secte moordt om het plezier van te moorden ; dat het dus eene bende is, waarvan de maatschappij zich te allen prijze moet ontmaken.

En nu zien we in de kolommen der socialistische bladen weer dezelfde huichelachtige comedie van de vroegere aanslagen spelen ; de roode koningsbeleedigers drukken ook hunne verontweerdiging uit, zij keuren mee den moord af, en zeggen dat zij niets gemeens hebben met die bandieten.

Wij antwoorden met te wijzen op het geval van den jongen Sipido, wiens aanslag in het Volkshuis werd beraamd, waar *citoyen* Volkaert de wedding bijwoonde ; wij zullen wijzen op de geestdriftige betooging der socialisten bij de vrijspraak.

Neen, gij houdt de wapens niet in de hand, maar uw eeuwig stampen naar koningen en vorsten, uw voortdurend beleedigen en schelden, uw ophitsen van de onwetende massa tegen gekroonde hoofden, zij en zij alleen vormen de Caserio's, de Luccheni's, de Bressi's.

Dag in, dag uit, pompt gij de hersenkas van onwetenden en opgewondenen vol met haat tegen de vorstelijke personen ; op eenen schoonen morgend is er een die aan uwe ophitsingen een logiek gevolg geeft, onmiddelijk begint uwe huichelarij-comedie.

Uwe pers, heeren socialisten, vormt de anarchistische onmenschen ; gij wijst de slachtoffers aan alle dagen, gij hitst de driften op in iedere van uwe kolommen. Uw huichelen neemt uw deel van verantwoordelijkheid niet weg.

De stichters van het éene Italië boden 100.000 ducaten aan, aan hem die koning Ferdinand van Napels zou vermoorden.

Kort daarop pleegde de soldaat Milano zijnen aanslag.

De Italiaansche schatkist betaalde, na de stichting van het koninkrijk Italië, een pensioen uit aan de nabestaanden van den koningsmoordenaar.

Crispi verheerlijkte in volle Kamer den aanslag van Milano en zegde dat geen patriot hem die daad verwijten zou.

Zondag viel koning Humbert zelf onder den revolver van eenen moordenaar.

De straf voor de Italianen, verheerlijkers van den koningsmoord te Napels, is nu te vinden in Monza.

AANSLAG
tegen den
Shah van Perzië

PARIJS, 2 Augustus.

De Shah van Perzië verliet dezen morgend ten 9 ure, het paleis der vorsten, in open rijtuig, hebbende aan zijne zijde de groot-vizier en tegenover hem generaal Parent, aan zijnen persoon gehecht.

Plotseling drong een man, van middelbare gestalte en als werkman gekleed, eene klak op het hoofd, door het cordon agenten heen en sprong op de rijtuigtrede.

Hij hield in de hand een revolver in de richting van den Shah gekeerd.

De grootvizier, zijne beweging gezien hebbende, gelukte erin hem het wapen uit de hand te rukken, terwijl de brigadier Cloudon en de agenten hem vastgrepen en zich van hem meester maakten.

Het volk, dat het vertrek van den Shah bijwoonde, wierp zich insgelijks op den kerel, maar de agenten van den ordedienst gelukten er in hem tegen de menigte te beschermen.

Men bracht hem naar het policiebureel van de « rue Mesnil », waar de politiekommissaris hem ondervroeg.

Maar de aangehoudene antwoordde alleen : « Dat is eene zaak tusschen mij en mijn geweten. »

Daarna drukte hij zijn spijt uit niet gelukt te zijn in zijne moordpoging.

Aan de policiesgenten en aan het personneel van het Palais des Souverains, die hem omringdden na zijne aanhouding, had hij gezegd : « Uw baas zal wel doen zijn ontslag te geven, anders zullen wij hem vinden. »

De revolver was met 5 kogels geladen. Hij is van kaliber 7.

De pleger wordt bewaakt in het policiebureel. Men heeft hem eenig voedsel gebracht, dat hij met grooten smaak heeft gegeten.

Men zal hem opnieuw ondervragen in den namiddag in tegenwoordigheid van den procureur der republiek en van den onderzoeksrechter.

De persoon draagt rond het lijf een blauwen band of sjerp gelijk de werklie. Boven zijne kleederen draagt hij een rauselriem, die het matricuul-nummer droeg van het 128^e voetvolk-regiment.

Op het oogenblik dat de commissaris van policie het nummer onderzocht, riep de kerel :

« Als ge denkt dat ge daardoor inlichtingen zult inwinnen op mijne rekening, bedriegt ge u deerlijk. »

De poort van het commissariaat is gesloten en het is moeilijk inlichtingen te krijgen.

De Shah is, ondanks het incident, per stoomboot naar Sèvres en Versailles vertrokken.

MM. Delcassé en Leygeus ontvingen den Shah aan boord.

Ten gevolge van dezen aanslag, zal M. Loubet denkelijk den Shah, bij zijnen terugkeer te Parijs, een bezoek brengen.

Twee oogsten per jaar !

Een fransch landbouwblad noemde het teelen van navruchten eene nieuwigheid, uitgevonden door Dr SCHULTZ en voor het eerst toegepast te Lupitz !

De belgische landbouwer heeft voorzeker de les van Dr SCHULTZ niet noodig om zelfs op breede schaal na- en tusschenvruchten te teelen. In de landbouwstatistieken van over meer dan vijftig jaar, zien men, dat deze doenwijze in ons land, reeds ten dien tijde, groote uitbreiding had genomen.

Alleenlijk beschouwt de landbouwer, nu nog te dikwijls, het teelen van navruchten enkel als een middel om goed herfstvoeder te winnen ; indien hij al de voordeelen kende, welke voortspruiten uit de vroegtijdige ontstoppeling, indien hij begreep in hoeverre de groeiende navrucht het verlies van voedende bestanddeelen tegenwerkt, zou geen enkel perceel stoppelland in den oogst onaangeroerd blijven liggen.

De teelt van navruchten geeft ons een tweeden oogst op hetzelfde land en oefent eene verbeterende werking op den akker uit. Doch de onmisbare voorwaarde tot welgelukken is het bezorgen eener voldoende hoeveelheid voedstoffen.

Phosphoorzuur en potasch kunnen, door verhooging der vervischte hoeveelheden, voor de hoofdteelt, onder vorm van metaalslakken en kainiet worden toegediend. Deze handelwijze is de voordeligste.

In geval men den noodigen voorraad dezer meststoffen niet heeft in den grond gebracht, moet men dezelve tijdens de onstoppeling, onder vorm van metaalslakken of superphosphaat en chloorpotasch of potaschsulfaat toedienen.

De meest geteelde navruchten zijn de wortel, de spurrie, de raap en bierbij zou men de bebaarde vits kunnen voegen, welke omstreeks 15 September gezaaid, in het voorjaar van 20,000 tot 30,000 kil. groen voeder per hect. levert.

De wortel, als navrucht, wordt in rogge, in garst en in koolzaad gezaaid ; zij ontwikkelt zich na de verwijdering der hoofdvrucht en vereischt, volgens WAGNER, ongeveer 350 kil. phosphaat aan 16 %, 250 kil. chloorpotasch en eene driemaal herhaalde toepassing van 150 kil. sodanitraat. Bij deze teelt wordt de onstoppeling door het eggen vervangen.

De spurrie, en vooral de reuzenspurrie, kan buitengewone opbrengsten leveren. De onstoppeling, zoowel voor deze vrucht als voor de rapenteelt, moet zonder uitstel volbracht worden. De spurrie verkiest eenen lichten, humusachtigen grond en eischt, benevens de phospho-potaschbemesting, eene groote hoeveelheid sodanitraat, welke, volgens M. DAMBEAUX, de 500 kil. per hectaar mag bereiken.

Indien het waar is, dat eene te groote hoeveelheid rapenloof in het rautsnen der melkkoe den goeden smaak der melk bederft, valt het geenszins te betwijfelen, of de raap een uitmuntend wintervoeder vormt. Aangezien deze plant slechts over weinig tijds ter ontwikkeling beschikt, worten de opnembare meststoffen in overvloed aanwezig zijn. Indien men vroeger verwaarloosd heeft groote hoeveelheden metaalslakken en kainiet in den grond te brengen, zal men nu, bij de ontstoppeling, 300 tot 400 kil. metaalslakken of superphosphaat (16 %) 200 kil. potaschsulfaat en in alle geval 200 tot 300 kil. sodanitraat toepassen.

Laat ons ook bij de navruchten steeds de grootste opbrengsten door overvloedige bemesting betrachten, zij zullen altoos van pas komen, ofwel als onmiddellijk te verbruiken veevoeder, ofwel als voeder ter inkuiling, ofwel als groenen mest.

P. PIPERS.
Landbouwleeraar.

Een goede raad.

Sedert lang heeft het boerken gezwegen, hij is naar de expositie van Parijs geweest en teruggekomen om die van Hasselt te bezichtigen. Natuurlijk vond hij bij zijne thuiskomst eene vracht brieven. Hij antwoordt op den eerste : *Waar zijn toch die vuil netelen goed voor ?*

Wat goeds kan er wel van eene Netel voortkomen ?

Veel, geliefde lezers, en meer dan men denkt ; want God heeft niets onnuttigs geschepen, en wat Hij doet, is wel gedaan. Wat meer is, de planten, welke wij als gemeen en onbeduidend aanzien, bewijzen ons veelal de grootste diensten.

Maar, zal iemand zeggen, men kan de netel niet aanraken zonder gestoken te worden. Het is juist die prikkelbaarheid welke hare kracht uitmaakt : laat men na, de roos te plukken, omdat zij met doornen bezet is, of de noot te kraken, omdat zij eene harde schelp heeft ?

Lijdt gij aan *Rhumatisme ?* Geesel het zieke deel met een bundel netels, en gij zult verkwikking vinden. Zijt gij bleekzuchtig, arm aan bloed ? Hakt eenige jonge netels in stukken, maak er soep of thee van, bereid ze met andere spijzen, en na eenigentijd zult gij *sterker en gezonder* worden, en uwe frissche en gezonde kleur terugkrijgen.

Kruidkoeken met distels en netels doormengeld, *zuiveren het bloed*, vooral in het voorjaar, als alles begint te botten en te schieten. Wilt gij dat uwe *hoenders* veel en schoone eieren leggen, voeg bij hun eten eenige malsche netels, rauw of gekookt, waaraan zij zich smakelijk zullen vergasten.

Zeker is het, volgens alle kruidkundigen, dat de netel eene krachtige en gezonde plant is voor menschen en dieren. Zij schiet zeer vroeg op en men kan ze drij-, viermaal snijden in het jaar. Alleen heeft zij het ongelijk van te steken, en tusschen het andere kruid de staan. Het eene en het andere kan men vermijden : Vooreerst pak ze ferm met de volle hand aan, dan branden zij niet of ten minste veel minder ; ofwel snijd ze af en laat ze wat verwelken in de zon, dan steken ze ook niet meer.

Wilt gij ze tusschen de andere groenten aantreffen, gebruik ze dan eer ze zaad hebben, want het zaad vergaat niet en wordt met het mest der dieren op het land verspreid. Dus ieder heeft alle belang van er een zeer nuttig gebruik van te maken, terwijl zij jong en teerzijn.

Netels en distels, steken zeer,
Booze tongen nog veel meer.

HET WEDUWENEILAND.

Aan de Noorweegsche kust bevindt zich een klein eiland, Aarlud genaamd, dat sedert eenigen tijd eerst, eene zekere beroemdheid gekregen heeft en wel daardoor, omdat het alleen door weduwen bewoond is. Het noodlot, hier alleen te leven, hebben de vrouwen geenszins aan haar zelven te danken, maar is het gevolg van evenzoo wonderbare als ongelukkige omstandigheden.

Voor weinige weken nog huisden op Aarlud ongeveer 30 visschers met hunne families. Daar naderde de tijd van het eieren verzamelen, zooals dit telkenjare in het voorjaar plaats heeft en onder de deelnemers van het vasteland bevond zich ook een man uit Haugesund met vrouw en kinderen. Terwijl deze nu ter voorbereiding van het eierenzoeken zijn touw aan een rotspunt bevestigde, stapte hij eenskaps mis, storte in de diepte en was oogenblikkelijk een lijk. Daar op het eiland sedert 11 jaar geen sterfgeval was voorgekomen, bracht het ongeluk groote verslagenheid in de kleine gemeente te weeg, en er werd besloten, dat als teeken van achting de gezamentlijke dertig familievaders van Aarlud de begrafenis in Haugesund zoude bijwonen.

De lijkkist met den doode werd in eene haringbark geladen, waarin de familie van den afgestorvene en de treurgemeente plaats nam.

Men bereikte het vasteland ook op den vastgestelden tijd, maar reeds gedurende de begrafenis stak een vreeselijke stormwind op, die van het oosten waaiende, de golven der zee zich huizenhoog deed verheffen. Men raadde de visschers aan, het onweder in Haugesund af te wachten ; deze echter besloten, nadat zij beraadslaagd hadden, ter wille van de vrouwen, die zich zouden beangstigen en waarvoor zij tevens huishoudelijke inkoopen gedaan hadden, onmiddelijk naar Aarlud terug te zeilen. Het vaartuig was klein en zwaar beladen.

De vaart der 30 mannen werd angstallig door de bewoners van Haugesund van den oever nagestaard en nadat de schippers wellicht 1 1/2 zeemijl verwijderd waren, zagen dat het schip in groot gevaar was. Onmiddelijk werden booten uitgezet om de ongelukkigen bijte staan, maar te vergeefs ; de kokende zee wierp elk bootje terug.

Weinige minuten later reeds zag men de ongelukkige bark in de golven vergaan.

Alle opvarenden verdronken, en den anderen morgen werden hunne lijken langs de kust gevonden. Het bericht van het ongeval bereikte spoedig het eiland Aarlud en de scènes die zich daarbij afspeelden, zijn niet te beschrijven.

Al die vrouwen waren in eenen nacht weduwe geworden en 28 van de 30 moeders bleven zonder eenig middel van bestaan met hunne weesgeworden kinderen achter.

De Noorweegsche regeering doet het hare tot ondersteuning der van hunne kostwinners beroofde families, en de meeste der vrouwen trachten alreeds het bedrijf hunner echtgenooten zelf uit te oefenen zoolang tot de onlangs gedane oproeping der overheid, dat ongehuwde mannen zich op Aarlud mogen vestigen, meer gevolg gehad heeft.

Gefopt.

Het is bekend, dat Chineezen ongelooflijk slim en gesleepen zijn en dat zij er op uit zijn anderen te bedreigen ; maar ondanks hunne groote slauwheid en doortrapheid worden zij soms ook zelf deerlijk beetgenomen en dat nog wel door eenvoudige Mongolen, die de Chineezen voor de domste menschen ter wereld houden. Het volgende is een niet onaardig staaltje daarvan :

Een Mongool bad eens een klomp zilver uitgeboid, de holte schoon met lood volgegoten, en er wat zilver op gesteken. Daarna ging hij hem bij een Chinees uitwisselen Deze, denkende dat hij eene goede gelegenhied had, den onnoozelen koeiwachter eens duchtig te bedriegen, legde den blok heel statig in zijne balans, en verklaarde, dat hij 6 1/2 pond woog, hoewel de Mongool heel goed wist dat hij een gewicht had van 7 pond. De mongool sprak den bedrieger niet tegen maar vroeg hem eenvoudig een briefke, als bewijs, dat hij hem een klomp zilver van 6 1/2 pond had uitgewisseld. Een dag of twee later, zag de Chinees, dat men hen lood voor zilver in hand gestopt had. Hij trok met zijnen blok naar het gerechtshof om den Mongool aan te klagen.

Deze echter loochende stoutweg, dat dit zilver van hem was. « Zie, » zegde hij tegen den rechter, en toonde het briefke, dat de Chinees onderteekend had, « ik heb een klomp zilver van 6 1/2 pond geruild : dat men nu dien looden blok eens wege ! »

Dit werd gedaan, en de rechter bevond, dat hij 7 pond woog. Toen mocht de Chinees, na een duchtig pak stokslagen ontvangen te hebben, hinkepinkend met zijn lood naar huis gaan, terwijl de Mongool, zeer tevreden over de dubbele poets, die hij zijnen vijand gespeeld had, verheugd naar zijne steppen weerkeerde.

Uitslagen
van de prijskampen der Gewestelijke tentoonstelling te Hasselt.

(Vervolg).

LANDBOUWMACHIENEN.

142^e A Prijskamp. — PRACTISCHE PRIJSKAMP VOOR GRASMAAIWERKTUIGEN.

1^e *prijs, verguld zilveren medalie en diploma.*
Billen Franz, te Loon. — Martens (gebroeders), te Bree.

2^e *prijs, zilveren medalie en diploma.*
Landbouwsyndikaat te Landen.

142^e B Prijskamp. — HOOIWERKTUIGEN.

1^e *prijs, verguld zilveren medalie en diploma.*
Billen Franz, te Loon.

2^e *prijs, zilveren medalie en diploma.*
Martens (gebroeders), te Bree.

142 C Prijskamp. — HARKEN.

2^e *prijs, zilveren medalie en diploma.*
Martens (gebroeders), te Bree.

3^e *prijs, bronzen medalie en diploma.*
Billen Franz, te Borgloon.

HOEFSMEDERIJ. — NATIONALE PRIJSKAMP.

145^e prijskamp. — A. *Verzamelingen hoefijzers.*

1^e prijs, zilveren medalie en diploma : Creux Denis, te Eygen-Bilzen.

2^e prijs, bronzen medalie en diploma : Vandyne te St-Truiden, en Dingens te Lommel.

B. — Buiten prijskamp. (*Modellen van beslagen hoeven*).

Zilveren medalie en diploma : L. Geurden te Hasselt.

C. — *Gereedschap voor het beslaan van paarden.*

Zilveren medalie en diploma : Geurden L. te Hasselt.

D. — *Gebrek herstellende hoefijzers tè verzekeringstrektang.*

Verguld zilveren medalie en diploma : Geurden L. te Hasselt.

LANDBOUWDIENSTBODEN VAN DE BEIDE GESLACHTEN. — PROVINCIALE PRIJSKAMP.

145e prijskamp. — Lange en trouwe diensten in de familie van eenen landbouwer, lid der Maatschappij.

1e prijs, fr. 50, verguld zilveren medalie en diploma : Langenaken A., bij M. Peteo te Yelm.

2^e prijs, fr. 45, zilveren medalie en diploma : Essers G., bij Mr W^e Essers, te Kleine-Brogel.

3^e prijs, fr. 40, zilveren medalie en diploma : Broux A., bij Mr Baron de Lamberts-Corswarem te Eygen-Bilzen.

4^e prijs, fr. 35, zilveren medalie en diploma : Gerrits J., bij Mr Martin te Kleine-Spauwen.

5^e prijs, fr. 30, zilveren medalie en diploma : Vrijdags P., bij Mr Baron de Moffarts, te Sint-Truiden.

6^e prijs, fr. 20, zilveren medalie en diploma : Houben A., bij M. Ketelbeuters, te Heichemen.

Eerevelding, zilveren medalie en diploma.

Boyen G., bij Mr Raoul Jacobs, te Halen.
Claesens H., bij Mr Lenaers, te Eben-Emael.

HET VERWISSELD KIND

16de VERVOLG.

Deze dokter heette bij. Het was Sir Robert Steele. Dick hield zich overtuigd, dat deze er meer van wist dan hij verkoos te zeggen. Maar hoe het uit hem te krijgen ? Die harde kop was een waar archief van allerlei familiegeheimen. Die wreed daar goed bewaard.

Gemakkelijker zou Dick met zijne handen eene beenderkas openbreken, dan een geheim ontwelden van dien forschen, streng gesloten mond.

Nogmaals en nogmaals herinnerde zich Dick de feiten, zooals zij door Alice zelf tot zijne kennis waren gekomen.

Deze onbekende dame (volgens des doktors verklaring) was bij Robert Steele gekomen en had beweerd, dat zij een kind verlangde in de plaats van haar eigen, kortelings overleden zoontje.

Dit was in het begin van Februari 1874.

Het kind moest ongeveer 15 maanden oud zijn, blond haar en blauwe ogen hebben.

Dokter Steele wende zich toen tot Alice, die in groote armoede verkeerde, en vroeg haar of zij haar kind wilde laten aanzien — dan wel of zij het naar het armhuis wilde laten gaan. Zij gaf de voorkeur aan het eerste en nam daarvoor eene som van vijftig pond in ontvangst.

Aan het kind was geen bijzondere kenteeken. Op de kleeren had de moeder een stuk papier gespeld, waarop de voornaam geschreven stond : Humphrey. Het kind was de zoon van Anthony Woodroffe.

In de familie Woodroffe was altoos een Humphrey.

Ziedaar nu alles. Er was verder geen spoor behalve de gelijkenis.

Deze treffende gelijkenis tusschen hem zelf en sir Humphrey Woodroffe, en dan weer, volgens Alice, tusschen sir Humphrey Woodroffe en Anthony Woodroffe — hield ook Dick aanhoudend bezig. Zij kon geen louter toeval zijn. Zij wees op een bloedverwantschap, als tusschen twee zoons van eenzelfd n vader.

Dick greep pen en papier, en noteerde voor zichzelf de volgende stellingen :

1° De sterkst mogelijke gelijkenis, volgens de eigenlijke moeder van het genaaste kind, tusschen zoon en vader ;

2° Eene sterke gelijkenis, als tusschen broeders, of zoons van denzelfden vader ;

3° Eene gelijkenis — veel minder sterk, maar toch onmogelijk te miskennen — tusschen de moeder en den zoon ;

4° De dame die het kind naaste, moest uit Indië gekomen zijn, aangezien zij eene meid bij zich had ; en

5° De ouderdom van het genaaste kind kwam met dien van sir Humphrey Woodroffe nagenoeg overeen.

Dick ging naar het Britisch Museum en raadpleegde den geslachtskalender van Debrette. Daar las hij, evenals de doktor eenige weken te voren gelezen had, dat de tegenwoordige titelhouder van den huize Woodroffe was, Humphrey Arundale, zoon van wijlen Sir Humphrey, enz., enz., geboren den 2 December 1872.

Deze korte paragraaf maakte hem niet wijzer. Doch zie, onder het staren op deze weinige regels begonnen de letters te dansen en zich te verplaatsen, en de woorden kregen een heel anderen zin, en Dick las nu duidelijk het volgende :

« Woodroffe, Humphrey, zich valschelijk betitelend als baronet en zoon van wijlen Sir Humphrey, maar in werkelijkheid zoon van een zekeren John Anthony Woodroffe, een verren neef van Sir Humphrey, zanger, komedianten en vagebond ; en van Alice, dochter van Tom, of Dick, of Harry Peanefather, een kleinhandelaar in Hackney. Welke zoon, in 1873 geboren, in Februari 1874, door bemiddeling van doktor Robert Steele, door zijne moeder werd verkocht aan Lilias, Lady Woodroffe, dochter van den Earl van Dunedin, die hem deed doorgaan voor haar eigen kind. »

Merkweardig, dacht Dick, hoe men dezelfde woorden zoo verschillend lezen kan !

Hij sloeg nu verder na, in een vroeger deel van hetzelfde boekwerk, dat Sir Humphrey Senior in Februari 1874 uit Indië als gepensionneerde naar Engeland was teruggekeerd.

— Dus, zoo redeneerde Dick bij zichzelf, de oude man kwam op denzelfden tijd naar Engeland, dat de naasting van het kind beklonken werd. Hoe hangt samen ? Heel eenvoudig ! Gesteld dat zijn eigen zoon gestorven was, dan was er nog juist tijd genoeg om voor zijne thuiskomst een ander kind er voor in de plaats te schuiven.

Gelijk men ziet, deinsde Dick niet terug voor een luchtsprong tot een min of meer gewaagd besluit. Doch Dick was artist en artisten hebben nu eenmaal het voorrecht van aan hunne fantaisie den vrijen teugel te mogen laten schieten. Van dit voorrecht maakte Dick gebruik.

Overigens dreef hij niet geheel op eigen wieken. Dagelijks ging hij te rade met Molly Peanefather. Hij had, naar men weet, eene goede reden om aan de zienswijze dezer jonge dame gewicht te hechten — afgezien nog van haar onloochenbaar doorzicht.

— Waarom toch, Molly, zegde hij, waarom toch was onze goede vriendin bij den aanblik van dat jonge mensch zoo diep getroffen en geroerd ? Zij was het niet toen zij mij zag, en toch gelijk ik sterk op hem. Zoo bevie was hare aandoening, dat zij het theater, waar zij hem tusschen de andere fatten in de stalles zag zitten, moest verlaten. Later, bij de ontmoeting aan tafel bij doktor Steele, herhaalde zich nog dezelfde ontroering. Waarom ? Zij had hem nooit te voren gezien, althans niet in de laatste vier en twintig jaar. Zij verklaart dat zijn aanblik haar telkens op dezelfde wijze ontroert, met hetzelfde geheimzinnige verlangen en met dezelfde treurigheid ; om de goede gelijkenis met haren eersten man kan het niet wezen ; want ook ik gelijk goed op dien eersten man, en toch verlangt zij geen zier naar mij. Wat anders kan het wezen, dan het moederlijk instinct, dat in haar is ontwaakt ? Wat anders dan de aantrekkingskracht, die zij alleen voelen kan, van de moeder tot haar kind ?

— Dick, waarschuwde Molly, het is een gewaagde sprong. Maar ik geef toe.

— Juist ! Gij geeft toe. Ik weet wel dat gij het zoudt toegeven. Het instinct der vrouw is op dit stuk zoo goed als onfeilbaar. Molly, ook gij zijt vrouw, en juist daarom is uwe meening mij hier zooveel weerd. Het is een zegen voor mij, dat ik u tot hulp en raad heb. Uw aanblik is mij eene dagelijksche verfrissching, uwe stem eene dagelijksche bemoediging. Sta mij hier terzij, Molly, dan zal ik dien halfbroeder van mij van zijn valsch voetstuk halen, en ik zal hem vragen, wanneer hij schouder aan schouder met mij staat, met een geheel nieuw en erg burgerlijk stel neven en nichten, hoe het hem bevalt en wat er geworden is van zijne verbevenheid. Gij kunt hem dan voorstellen aan uwe nicht, de kerkjufvrouw, en ik zal hem inleiden bij onzen geachten neef, den lakenkooper.

— Ik vraag u, Molly, gelooft gij dat die doktor werkelijk op het stuk van den naam der bewuste dame zoo onwetend is, als hij zich tegenover ons aanstelt ? Hij kent lady Woodroffe ; hij vraagt haren zoon te dineeren. Hij kent de halve wereld, hij weet ieders geheimen. Gesteld al, dat de naam der dame hem aanvankelijk onbekend bleef, dan zal hij toch, hoogst waarschijnlijk, de registers wel eens hebben nageslagen, om te zien welke kinderen van een zekeren leefijd er in eene week te Birmingham gestorven waren. Zelfs in eene groote stad als Birmingham is het aantal sterfgevallen van kinderen in eene week beperkt en heel weinige sterven er in hotels. Molly-lief, als de doktor niets weet, dan is het zeker niet omdat hij niets had kunnen weten. Want een stommerik is hij niet ! heb ik geen gelijk ? Ontken het eens, als gij kunt !

— Ik geloof wel, Dick, dat gij gelijk hebt, ofschoon ik nog niet goed begrijp waar gij eigenlijk heen wilt.

— Best ! Ik ga verder. Waarom noodigde de doktor Sir Humphrey om met zijne ware moeder aan dezelfde tafel te zitten ? Waarom ? Omdat hij ben beiden wil opmerken, de gelijkenis tusschen hen bestudeeren wilde. Ik ken Steele. Hij heeft met alles een oogmerk. Het was voor hem eene schoone gelegenheid om zijne erfelijkheidstheorie wat op te warmen. Ik heb goed opgemerkt hoe hij het oog op hen hield. Ondertijne borstelige wenkbrauwen zag hij van Humphrey naar Alice en van Alice naar Humphrey. Ik begreep dat toen niet. Maar nu is het mij volkomen duidelijk. Molly, die doktor weet er alles van ! Hij is een meeplichtige !

— En meeplichtige ! hij, een man in zijne positie ! O !

— Vergeet niet dat hij vier-en-twintig jaar geleden die positie niet bekleedde. Hij was toen in eene schrale armenpraktijk en kreeg nog geen vijftig pond voor een consult. Wie weet ? Misschien heeft hij zijne fortuin als doktor wel voor een goed deel juist aan lady Woodroffe's recommandatie te danken ? Hoe dan ook, ik onderstel dat hij haar later ontmoette, haar herkende, en dat zij toen samen overeengekomen zijn die oude zoak maar in den doofpot te houden. Dat was hun beider belang. En toen, heel onverwachts, Alice boven water kwam en hem naar haar kind vroeg, toen kon hij niet anders dan zijne schouders ophalen en de verzekering geven dat hij van het kind niets afweet. Het is zoo klaar als de zon !

— Maar dat alles zijn louter gissingen, Dick.

— Natuurlijk, louter gissingen. Ongelukkig moeten wij ons met gissingen voorloopig behelpen. Zoolang wij geen feiten hebben, doen wij het met gissingen... Zie eens hier ! Tusschen die moeder en dien zoon is eene gesloten deur. Sir Robert heeft bij eenigen sleutel van die deur, en zoolang hij haar niet gelieft te openen, kunnen die twee elkander niet ontmoeten. Bij gevolg, mijn halfbroeder blijft sir Humphrey Woodroffe's echte zoon, en Alice Woodroffe, geboren Peanefather, blijft kinderloos.

Er volgde een langdurig stilzwijgen.

— Dick, begon Molly toen, ik moet u nog een ding zeggen. Misschien zal het u genoegen doen en tot aanmoediging strekken... Alice steft het volste vertrouwen in u. Zij is vast overtuigd dat gij de waarheid nog aan het licht zult brengen. Zij gelooft nog aan haren droom.

— Spreekt zij veel over Humphrey ?

— Neen. Zij ligt stil en sluit bare oogen. Maar ik ben er zeker van, dat zij des te meer aan hem denkt. Zij heeft geerne dat ik muziek maak, om des te rustiger te kunnen denken. Als wij uitrijden, ziet zij naar alle kanten, om hem in het gedrang te vinden. Als zij hem onder vier oogen ontmoette, zou zij hem zeker alles zeggen.

— Arme ziel ! Ik hoop dat hare teleurstelling niet al te bitter zal zijn. Maar ik vrees er voor, Molly !... Ik hou de beide uiteinden van de ketting in mijne handen, maar ik kan ze niet verbinden. Ik zou naar Steele kunnen gaan en hem op den man af zeggen wat ik vermoed. Maar wat dan ? Hij zou mij eenvoudig uitlachen. En als ik naar lady Woodroffe go, dan verwijst die mij naar haren advokaat, en de advokaat trekt mij voor den rechter en de rechter zet mij achter de tralies wegens verdachtmaking en eerroof. De heele wereld zou mij voor een bedrieger houden. Ik zou mij zelf voor mijn gansche leven bedorven hebben, zonder voor Alice een stap verder te zijn gekomen.

Zijn voorhoofd betrok. Moedeloos liet hij de armen hangen.

— Dick, vroeg Molly, spraakt gij daareven niet van registers ?

— Ja. Wat bedoelt gij ?

— Hoorde ik u niet zeggen dat de doktor den naam van het gestorven kind zou hebben kunnen vinden door eenvoudig de registers na te gaan ?

— Dat wil zeggen, als het kind te Birmingham gestorven is.

— Ja, het is te Birmingham gestorven... Nu dan, Dick, als de doktor die registers kon nagaan, dan...

Zij hield zich in, zooals ze op het woonsel wel doen, om het effect te verhoogen.

— Nu, Molly ?

— Dan, waarom kunt gij het dan niet ?

Dick viel plotseling op een stoel en sloeg zijne handen in elkaar.

— Lieve hemel, Molly, riep hij, wat zegt gij daar ! Waarom ik niet ? Wel zeker, waarom ik niet ? Molly, ik ben een uil, een schaapskop, een stommerik ! Ik verdien dat gij mijn halfbroeder gelukkig maakt, en niet mij !... Molly, Molly, ik vlieg, op de vleugelen van den wind, naar Birmingham, naar de stad der Verborgen Waarheid, de stad van de Openbaring der Registers !

XIX.

Hilarie zat alleen in eene der diepe nissen van de oude kerk. Haar gelaat, altoos zoo kalm en vredig, droeg dittmaal sporen van bezorgdheid en onrust.

Zij hield twee brieven in hare hand. De eene was geopend. Zij had hem reeds tweemaal gelezen, en las hem nu voor de derde maal. Hij was van Molly en luidde als volgt :

(Wordt vervolgd).